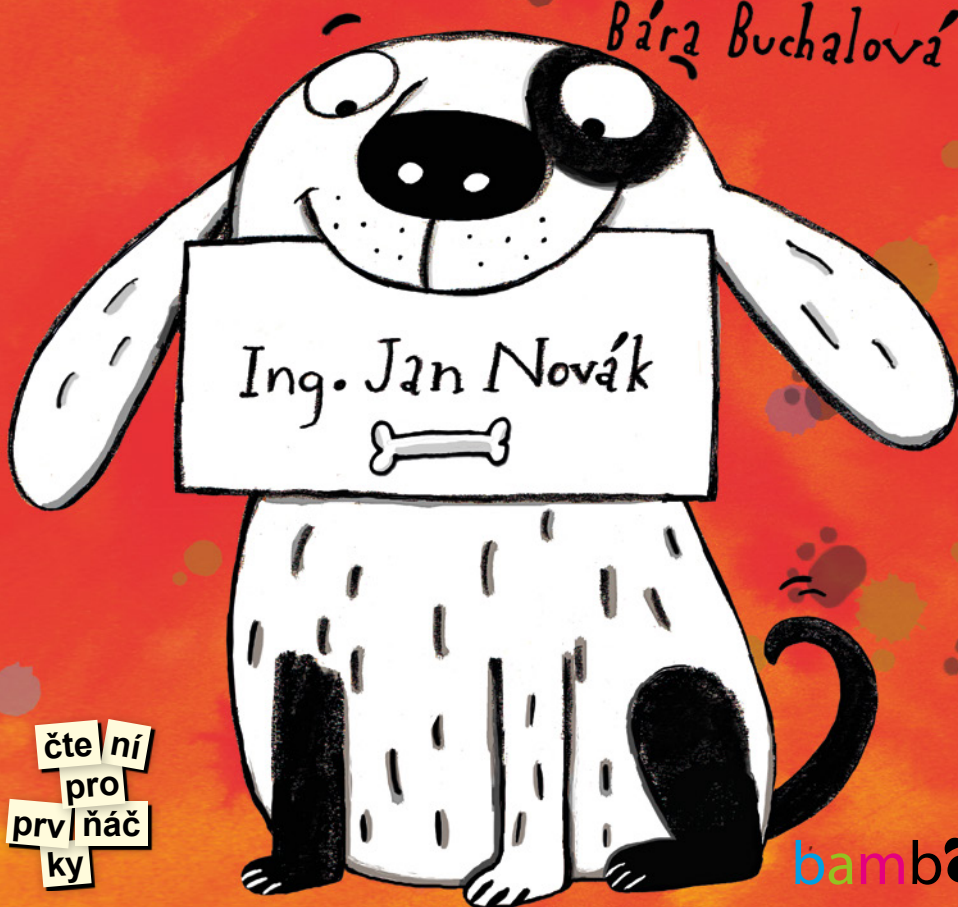

napsala
Lenka Rožnovská

Natálka a zlobivé štěně

ilustrovala
Bára Buchalová

čte ní
pro
prvníáč
ky

bambóok

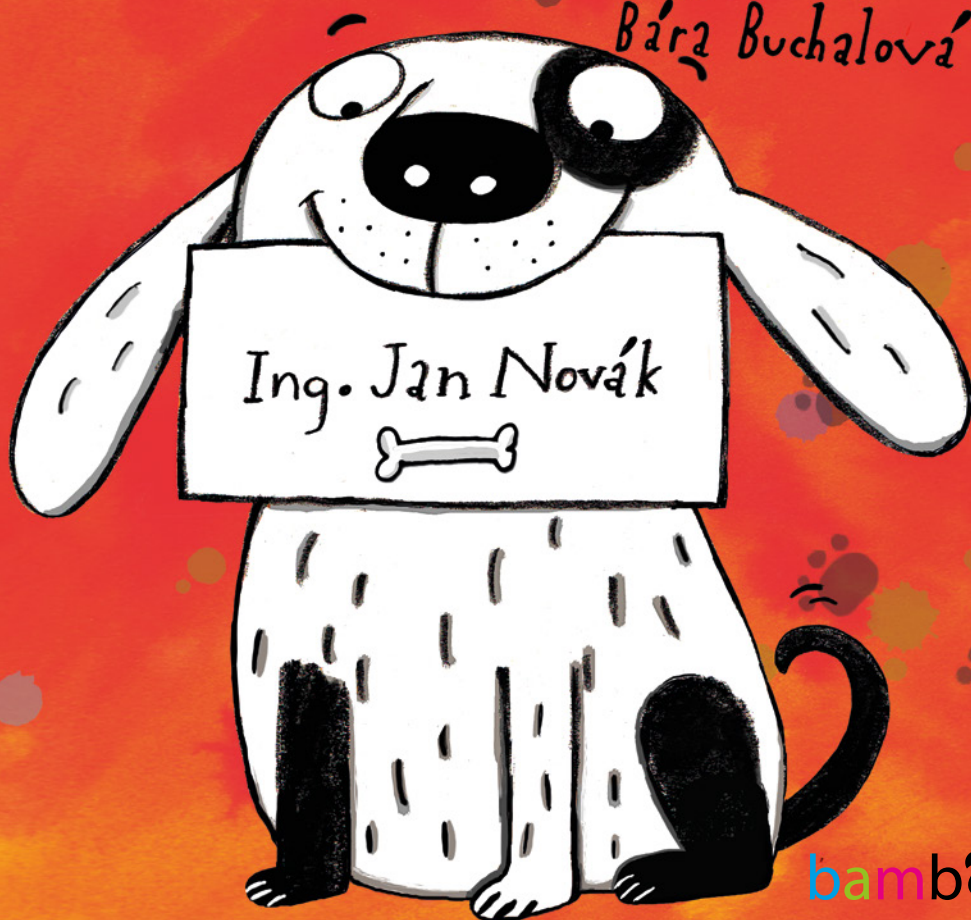
čte ní
pro
prv ňáč
ky

bambôök

napsala
Lenka Rožnovská

Natálka a zlobivé štěně

ilustrovala
Bára Buchalová

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Lenka Rožnovská

NATÁLKA A ZLOBIVÉ ŠTĚŇE

Vydala GRADA Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 5918. publikaci

Ilustrovala Bára Buchalová
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 88
Vydání 1., 2015

Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2015
Cover Illustration © Bára Buchalová

ISBN 978-80-247-9846-2 (ePub)
ISBN 978-80-247-9845-5 (pdf)
ISBN 978-80-247-5490-1 (print)

Obsah

Předmluva	7
Někdo má brášku, někdo štěně	9
Inženýrské štěně	12
Legračně napsaný úkol	16
Ach, ty chyby	21
Telefonát	26
Lež má krátké nohy	30
Napršelo, uschlo a i ty vařečky vyrostly	36
Psí nevoňavý poklad	40
Hasičské cvičení	45
Chudáček táta	50
Promiňte, prosím	55
Kdo je tady pánem?	60
Sázka	64
Poslouchat se musí	68
Psí čtení	72
Psí počítání	77
Titul pro psa	82

Předmluva

Mít doma zlobivé štěně není žádná výhra.

Co s ním?

Poslat ho do školy!

Tam už ho pan učitel naučí řádnému chování.

SLABIKÁŘ

Aa

Jan
Novák

$3+3=6$

$5-2=3$

$7+8=9$

Zz

Někdo má brášku, někdo štěně

„Pane učiteli, pane učiteli, heč, já mám brášku!“

Sotva pan učitel Vaníček vstoupil do své třídy malých druháků, cáčorka Viktorka Krupičková se k němu rozeběhla, aby mu vyzvonila svou novinku.

Pan učitel se usmál. „To máš radost, že ano?“

„Hm, jo. Ale chtěla jsem mít Amálku, jenomže čáp nám donesl Frantu,“ zamyslela se Viktorka.

„Frantu?“ podivil se pan učitel. „To se bráška jmenuje stejně jako tatínek?“

„Jo, on je to celý táta,“ řekla Viktorka větu, kterou slyšela od babičky.

Kantor pohládl Viktorku po vlasech.
„Až Franta vyrostete, čekám ho ve škole.“

„Jé, pane učiteli, to se načekáte, on je takhle prťavý,“ zavýskla Viktorka a ukázala, jak malý je její novorozený bratr.

Děti se rozesmály. Podle Viktorky je malý František menší než tužka. Jen Natálka se nesměje, rty má k sobě přimknuté, hlavu skloněnou. Pan učitel tuší, že miminko, kterým se Viktorka tolik chlubí, způsobilo Natálce žárlivé chmury. Pan učitel k ní přistoupil, uchopil ji za pramínek vlasů a konečkem Natálku pošimral pod nosem. Chtě nechtě se musela i ona pousmát, vlasy ji lechtaly.

„A co je nového u vás, Natálko?“ zeptal se pan Vaníček.

„My jsme...“ holčička rychle hledala, čím by se pochlubila, „my máme štěně. A je taky celé po tátovi,“ vyhrkla Natálka.

Pan učitel nechápavě zakroutil hlavou.
„Po kterém tátovi?“

„Přece po mém. Jmenuje se úplně jako on – Jan Novák.“

Třída vybuchla smíchy. Natálce je do ouvej, to řekla pěkný nesmysl. Naštěstí zazvonilo, a tak měla čas si vymyslet, jak to s tím psem vlastně je.

Inženýrské štěně

A vymyslela to ohromně. Sotva byla přestávka, nahrnuli se k ní spolužáci. Zpráva o miminku byla rázem zapomenuta. Jedna otázka mījela druhou.

„Ty máš štěně?“ zeptal se čahoun Rostík.

„Jasně že mám.“

„A kdo ti ho dal?“ chtěla vědět Týnka.

„No přece táta.“

„A kde spí?“ vyzvídala brýlatá Eliška.

„Táta spí v posteli a štěně v pelechu.“

„A chodíš s ním na procházku?“ dotazoval se Ondra.

„Chodím.“

„A můžeme chodit s tebou?“ zajímaly se Hanka a Blanka, dvojčata z první lavice.

„Dneska ne, raději až někdy jindy,“ lhala Natálka a drobátko jí zčervenaly uši.

Ted' se pro změnu mračila Viktorka. To ona a bratříček měli být středem zájmu, a ne Natála a ten její nemožný pes.

„Kdybych já měla štěně, nikdy bych mu nedala tak hloupé jméno,“ prohlásila Viktorka a pusa se jí zkřivila jako po kyselém citronu. „Jmenoval by se Alík, Azor nebo Asta.“

„Pch, Alík cumlík, Azor fazol a Asta pasta,“ odsekla Natálka, „abys věděla, náš Jan Novák si své jméno vybral sám.“

Blé. Viktorka na Natálku vyplázla jazyk, urazila se a zamračeně se šla posadit do lavice.

Poslední Natálčinu větu zaslechl pan učitel. „Natálko, jestli ty nás netaháš za nos. Jak si mohlo štěně vybrat jméno tvého tatínka?“

„Jednoduše,“ rozhodila žačka rukama, „když jsem se ho zeptala, jak se jmenuje, vytáhlo tatínkovi z kapsy takovou malou kartičku. A tam bylo napsáno Ing. Jan Novák.“

Pan učitel se rozesmál. „Natálko, ty si z nás děláš dobrý den.“

„Ne, nedělám,“ hájila se holčička, „ono to tak vážně bylo. Jenomže štěně ještě nechodí do školy, proto nemůže být inženýrem.“

To už se pan učitel smíchem za břicho popadal. „Tak to skoro inženýrské štěně někdy přines. Já ho přezkouším a třeba mu i udělím titul psího inženýra,“ s hurónským smíchem ukončil rozhovor pan učitel.

Ani netušil, jakého brouka tím Natálce nasadil do hlavy.

Legračně napsaný úkol

Po celé vyučování se Natálka nedokázala dobře soustředit. Musela myslet na své štěně, které nemá. Tatínek by jí ho i koupil,

ale maminka je neoblomná. O pejskovi nechce ani slyšet. Ach, to bude ostuda, až se ukáže, že celou dobu lhala.

Ze smutného přemítání ji vyrušil pan učitel Vaníček. „Natálko, a pro tebe to neplatí?“

Holčička zmateně zamrkala. Co po ní pan učitel chce? Rychle se porozhlédla po třídě. Děti byly skloněny nad sešity a něco psaly.

„Ty ses nám v myšlenkách někam zatoulala, vid’? Ale to nejde, teď jsi ve škole a musíš dávat pozor,“ pokáral ji pan učitel, když si všiml, že žačka neví, co má dělat. Ale protože je pan učitel hodný, zopakoval Natálce úkol: „Napiš větu oznamovací, tázací, rozkazovací a přací. Zvládneš to?“

Natálka přikývla, poznávat věty ona umí, není to nic těžkého. Jen je musí vymyslet.

Natálka chvíli přemýšlela. Při přemýšlení si kousala spodní ret. Už to má! Holčička popadla pero a napsala:

Oznamovací věta: V nových nožkách se mi špatně chodí.

Tázací věta: Kolik máš nohou?

Rozkazovací věta: Nezapomeň si vyčistit duby!

Přací věta: Kéž bych dostala ledničku.

Hotovo. Úkol splněn. V rychlosti si překontrolovala, zdali má na konci vět správná znaménka. Oznamovací věta má mít

tečku, tázací otazník, rozkazovací vykřičník a práci tečku nebo vykřičník. Napsáno je to dobře, určitě dostane jedničku, jak si přála.

Jenomže ono to nakonec bylo jinak. Jak se Natálka špatně soustředila, popletla si písmenka, v každé větě udělala chybu.